

[Knud Jespersen.]

ken udskrivningsprocent vi skulle have, hvis vi fik en skattereform, og vi havde diskussioner om, hvordan sømandsskatten skulle se ud, hvis vi fik en skattereform, og nu har vi diskussion om, hvordan en skattereform skal se ud, hvis vi får et forlig.

Midt i dette virvar bør vi da vistnok holde fornuften noget fangen. Rent bortset fra de politiske meningsforskelligheder, der er i bedømmelsen af situationen mellem regeringen og os, så vil jeg sige, at regeringen end ikke formår at lede noget, der bare minder om et normalt lovgivningsarbejde. Vi skal lede mange år i Danmarks historie for at finde et mere æreløst kapitel. Vi skal lede mange år for at finde en periode, hvor man har forhandlet mere bag lukkede døre, hvor man har søgt at skjule kendsgerningerne, hvor man har skabt situationer, der efterhånden har åbnet en tillidskløft, så afstanden mellem Christiansborg og den almindelige befolkning og befolkningens interesser er blevet endnu længere end den, vi har netop nu. Jeg tror endda, man kan risikere at karakterisere situationen sådan, at den mere og mere minder om de timer, der lige op til Watergate førte til den endelige fallit for det forhenværende amerikanske styre. Som bekendt nægtede præsident Nixon til det sidste at anerkende, at han var slået, at han var færdig. Han søgte at narre befolkningen, han holdt store taler om alt det gode, han ville, men han var færdig.

Jeg synes lige så godt, at både finansministeren og den øvrige del af regeringen kan erkende, at hvis man vil fortsætte ad denne vej, så er man færdig, så er der ingen grund til at fortsætte og trække forligene, give dispensationer og forestille, at man vil lave skattereformer, og give andre skylden for, at det hele er gået fallit, så må man hellere tage konsekvensen af det. For hvis man gør sig tanker om at kunne føre politik i vores land i længere tid imod de folk, der skaber værdierne på arbejdspladserne, mod lønmodtagere, tjenestemænd og funktionærer, så har man i al fald en illusion, man hurtigst muligt burde afskaffe.

Jeg synes, at man skulle erindre sig, hvad der skete omkring store bededag. Man skulle erindre sig, hvordan folkets vrede dengang fik meget konkrete og præcise udtryk, og hvis regeringen vil gøre det, så er det én af

de få gode gerninger, som jeg har lyst til at takke den for.

Men det er nærmest skandaløst, sådan som man behandler dansk folkestyre. Vi så det under det sorte kabinet. Vi ser det nu, hvor man optræder i fredagsklubber, der er så utraditionelle, at de nu og da holder møde om mandagen. Vi ser det, når de holder mægtig store taler om måneskinsarbejde. Ja men, mine herrer i fredagsklubben, I vil overgå i historien som måneskinsmændene i dansk politik, og de har, som sikkert alle ved, en overordentlig begrænset tidsmæssig periode.

Det, der skete med det sorte kabinet, det, der udløste den fantastiske situation, hvor vi fik et boligforlig, der strangulerede byggeriet, hvor man i dette ting på et tidligt tidspunkt, i januar-februar, nægtede at ophæve bygge- og anlægsstoppet, alt dette har udløst kaotiske økonomiske tilstande og simpelt hen betydet, at beskæftigelsen ikke alene er i fare, men, som jeg sagde før store bededag, allerede nu har passeret 40.000 ledige. Det var krisernes regering, og det er krisernes skattereform, der forelægges. Det var arbejdsløshedens regering, og det er arbejdsløshedens forværrelse, der forelægges i det samlede kompleks af det, man er frimodig nok til at kalde besparelser, og så det, der skulle indgå som noget, man med lidt god vilje kunne kalde en skattepolitik.

Og det er tillidskrisernes regering, en regering, som har opereret med de økonomiske kriser; og hvor de ikke blev påført os af fællesmarkedet, ja, så skabte man dem selv. Sådan var det jo med valutaværet; hvor man fordyrede varerne og ad den vej sikrede, at forbruget blev nedsat, at beskæftigelsen blev ramt. Sådan er det også nu, hvor det, man kalder spareforanstaltninger, er en samling af reaktionære og asociale udtryk for, hvordan man vil pine og plage borgerne endnu mere. Hvad er det, man vil spare? Er det på militæruddgifterne? Nej, det er det ikke. Det er derimod på uddannelse, det er på den sociale udvikling, det er på sundhedsforsorgen, det er i projekteringen, det er ved at give nye byrder over til kommunerne, det er ved at stoppe en del af de tilskud, man havde planer om at yde kommunerne. Ad den vej vil man altså lave mere arbejdsløshed og lave større lidelser rundt omkring i det danske samfund.